

et unødigt Omfang, netop naar det findes omtalt i selve Loven.

Det ærede Medlem fra Mariager (H. P. Hansen) kom ind paa Spørgsmaalet om de til Arbejdet forpligtedes Forsørgelsesret og fandt ikke, at Bestemmelsen i Ændringsforslaget under Nr. 16 var tilfredsstillende. Dette Ændringsforslag har jo til Hensigt at sikre de til Arbejdet bortdragne Personer de samme Kaar med Hensyn til Forsørgelsesretten som de til Soldatertjeneste bortdragne Personer, og man har ment i Indenrigsministeriet, som efter Samraad med Udvalget har stillet dette Ændringsforslag, at man just ved at stille disse Personer paa samme Maade vilde finde den rette Form. Imidlertid skal jeg gerne udtale, at hvis man i Udvalget skulde enes om paa dette Punkt at give disse Personer en anden Stilling end Soldaterne, skal der fra min Side ikke være noget i Vejen derfor. Men jeg er ikke sikker paa, at det er nødvendigt at gøre det. Det er jo ikke bogstaveligt at forstaa saaledes, at man mister nogen Forsørgelsesret — det ærede Medlem brugte den Vending, at man mistede sin Forsørgelsesret. Hvis man er i Færd med at erhverve Forsørgelsesret i en Kommune, bevarer man jo alt det erhvervede. Der sker kun en Udsættelse med Fortsættelsen af Erhvervelsen; saa snart Arbejdet er ophørt i den Kommune, man er bortdraget til, og man vender tilbage, genoptager man Erhvervelsen af Forsørgelsesretten; og naar det fornødne Tidsrum er gaaet — hvilket findes ved Sammenlægning af de to Perioder paa begge Sider af den Tid, i hvilken man har arbejdet i denne Tjeneste —, vil man have opnaaet Forsørgelsesret. Jeg er altsaa tilbøjelig til at tro, at Spørgsmaalet neppe vil faa den Betydning, som det ærede Medlem tillægger det; jeg skulde tro, at man ellers noget hyppigere havde hørt det omtale, da Forholdet for Soldaternes Vedkommende er ordnet nøjagtigt paa den Maade, som her er foreslaaet. Men jeg skal altsaa henstille Spørgsmaalet til Udvalgets videre Overvejelse, hvis det træder sammen mellem anden og tredje Behandling.

Jeg tror, jeg hermed har omtalt alle de Spørgsmaal, som er fremførte af ærede Medlemmer, og skal derefter anbefale at stemme for de stillede Ændringsforslag og for Lovforslaget i dets Helhed.

Wenzel Neergaard: Jeg takker den højtærede Indenrigsminister for de Svar, som han har givet paa de Spørgsmaal,

som jeg fremdrog, da jeg første Gang havde Ordet, og jeg kan i det store og hele erkende, at de Svar, som Ministeren gav, var imødekommende; navnlig var den højtærede Ministers Omtale af Prioritets-spørgsmaalet efter min Mening beroligende. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Gavntre erkender jeg, at det var en Fejl af mig; at jeg ikke bemærkede, at min Udtalelse kun gjaldt Bøgegavntre. Forholdet har ikke nogen Indflydelse paa Egegavntre. Derimod vil jeg i Modsætning til Ministeren hævde, at den Pris, man har faaet for Bøgegavntre i Aar, ligger ikke særdeles meget højere end den sædvanlige. Det er kun Prisen paa Egegavntre, der er højere. Jeg tror derfor, at mine Bemærkninger om Gavntre alligevel har noget paa sig.

Med eet Svar af den højtærede Minister føler jeg mig imidlertid ikke beroliget, nemlig det, at det vilde sinke Sagen for meget, hvis man først skulde have en forstlig Undersøgelse af Skovenes Ydeevne, naar en Ejer mente, at hans Skove ikke kunde præstere det forlangte Kvantum. Det Svar føler jeg mig, som sagt, ikke beroliget ved, thi jeg kan ikke anerkende, at de Tillidsmænd, som Ministeren nævnte skal være Brændselsnævnet behjælpelige med Forretningernes Udførelse, er forstkyndige; de skal kunne lede Arbejdstyrken o. s. v., men egentlig forstkyndige er de ikke. Da jeg stillede mit Ændringsforslag i Udvalget, var Modstanden derimod meget lille, hvilket ogsaa viste sig ved, at Udvalget som Helhed accepterede Ændringsforslaget. Modsigelsen fra Udvalgets Side beroede i den Betragtning, at det, jeg forlangte, var unyttigt, fordi det selvfølgelig var Nævnets Hensigt at gaa frem paa den Maade, som var foreslaaet i Ændringsforslaget. Jeg mener ogsaa, at det vil være den eneste praktiske Maade at gaa frem paa. Nævnet kan selvfølgelig ikke sidde her i København og afgøre, om Skovene kan yde mere eller mindre end den Mængde, der er fastsat, uden at lade dem bese af forstkyndige Mænd. Det forekommer mig, at den højtærede Indenrigsministers Henvisning til de i § 2 nævnte Tillidsmænd ikke er tilfredsstillende.

Jeg maa maaske endnu gøre et Par Bemærkninger om de i Lovforslaget foreslaaede Taksationskommissioner, der skal vurdere Brændet. Hvis disse Taksationskommissioner mener, at de paagældende Ejere vil blive rigelig dækket ved Udbetaling af Brændets Værdi, er det en